

Весна і мама

Ірина Жиленко

Березень. Подув ласкавий вітер.
Засиніли оченята квітам.
Котики муркочуть на вербичці,
І не спиться під снігами річці.

І ведмедик вже не хоче спати
Там, під снігом, у ведмежій хаті.
Він штовхає маму волохату:
— Вже весна, мамуню. Можна встати?

І малому проліску не спиться,
Поспішає пролісок родиться:
— Ой, матусю, кучугура тана,
Вже весна. Хутчіше проростаймо!

І листочку в брунечці обридло,
З бруньки ж нічогосінько не видно.
Він товчеться в бруньці і бурмоче,
Він на волю, непосида, хоче.

Знову закруtilись каруселі,
Засурмили коники веселі.
Розічхався коник кольоровий,
А весна сказала: — На здоров'я!

Якось я спитала у весни:
— Ти чому приходиш, поясни? —
І весна мені сказала прямо:
— Поспішаю я на Свято мами!

Поспішають квіти проростати,
Поспішають журавлі вертати,
Поспішає сонечко теплішати,
Поспішають дітки розумнішати.

В Африці далекій, пам'ятаю,
Говорив мені премудрий слон,

Що якби на світі мам не стало,
То й весни б на світі не було!

Ще сказав: — Ви помічали, може, —
Кожна мама із весною схожа? —
І відкрив мені він таємницю,
Що весна із мамою — сестриці.